

Rea Smrekar, 7. a razred

Mali portret velikog čovjeka – pater Josaphat Ngmonyi Mosha, misionar iz Tanzanije

SREĆA SE NE MOŽE KUPITI NOVCEM!

Na misijsku nedjelju našu župu posjetio je misionar Josaphat Ngimonyi Mosha iz Tanzanije, član Družbe Duha Svetoga. Pričao nam je o sebi i o svojoj obitelji, misionarstvu u siromašnim zemljama koje je posjetio tijekom svojih putovanja, najviše u Africi. Opisivao nam je život u teškim uvjetima s vrlo malo hrane i vode, zatim život misionara u takvim zemljama. Treba naglasiti da misionar Josaphat Mosha vrlo malo daje izjave i intervjuje predstavnicima medija, no zahvaljujući našem župniku

Josipu Antoloviću, uspjela sam napisati mali portret velikog čovjeka.

Pater Josaphat (34) rođen je u Tanzaniji, u dosta velikoj i bogatoj obitelji. Tamo je živio u drugom po veličini gradu u Tanzaniji, 4-milijunskom Arusha Cityu s majkom, dva brata i dvije sestre. Tanzanija je velika zemlja na istočnoj obali Afrike. Poznata je po najvišoj planini u Africi Kilimandžaru te visokim i lijepim Viktorijinim slapovima koji se nalaze na rijeci Zambezi. Školovao se u Americi, završio je studij religije, studij umjetnosti u filozofiji i religiji te teologiju i socijalnu komunikaciju – zbog čega je dobro upoznao odnose s javnošću i medijima. Pater Josaphat govori pet lokalnih plemenskih jezika: masai, svahili, chaga, pokot, kikuyu te engleski i pomalo francuski. Na pitanje je li odrastao u kršćanskoj obitelji odgovorio je da su njegovi roditelji, rođaci kao i on sam kršćani, katolici. Iako svi mislimo kako je Afrika kontinent u kojoj je najrasprostranjenija religija islam, pater Josaphat navodi da u Africi ima čak 45 posto kršćana. Rekao nam je da kao dijete nije htio biti misionar i da

nije volio kada su mu u posjet dolazili siromašni jer je rođen u vrlo bogatoj obitelji. Želju da postane misionar dobio je kada se vratio sa školovanja iz Amerike i kada je uvidio različitost u životu ljudi u Africi koji trpe neimaštinu, neobrazovanje. Posebno ističe važnost obrazovanja. Svaki obrazovani Afrikanac, smatra pater, može promijeniti svijet Afrike na bolje, zato je vrlo važna pomoć u obrazovanje Afrikanac kao i pomoć i u hrani i odjeći. Misionar je postao isključivo kako bi mogao pomagati ljudima. Kao najdraža „nagrada“ za pomaganje drugima je osmijeh, jako ga razveseli kada mu se osoba kojoj je pomogao nasmije, tj. kada pomogne osobi koja je bila jako tužna, bez nade i uz njega se ponovno nasmije. Mišljenja je da nije jednostavno biti i ostati misionar jer „*moraš imati veliku želju da budeš uz Isusa cijelo vrijeme i da ga slijediš, da mu budeš predan*“. Misionar cijeli svoj život provodi na nekom drugom mjestu u misijama i vrlo je rijetko kod kuće. Iz života misionara posebno je bila potresna priča koju je ispričao prilikom misne propovijedi. Pričao je o ženi, majci koja je zavarala kuhanjem kamenja svoju djecu – nije imala što djeci dati za jelo pa je stavila u posudu za kuhanje kamenje koje je nalikovalo na neku vrsta krumpira. Djeca su tražila jelo, večeru, no ona je neprestano govorila da će uskoro, samo da se skuha...svi su zaspali. Zatim je to bacila i otišla ujutro k njemu i pater joj je pomogao dajući sve što imali u svom sjedištu. Osim što se brinu za hranu, obrazovanje i pokrštavanje, rade i na raskrčivanju puteva, obradi zemlje.... Od uzora ističe patera Francisa, svećenika u Družbi Duha Svetoga. Pater Josaphat ga se sjeća još kada je bio dijete jer je uvijek djeci dijelio bombone i bio je jako dobar čovjek. Što se tiče misionara, nije zadovoljan današnjim njihovim brojem jer su potrebni ne samo u Africi nego i u Europi. Kako sam ističe „*ljudi se danas ne znaju smijati, ne znaju što je sreća. Sreća nije imati puno stvari, nego biti zadovoljan onim što imaš. Sreća se ne može kupiti novcem.*“

U Hrvatskoj mu se jako sviđa, a u Slavoniji je dobio i nekoliko nadimaka kao što su Joza, šokac Joza, Jole...jer je njegovo ime mnogima teško izgovoriti. Svoju misijsku i svećeničku

dužnost obavlja u župi sv. Antuna Padovanskoga u Podvinju. Kao omiljenog hrvatskog pisca navodi Tomislava Ivančića jer mu se sviđaju njegove knjige duhovnog sadržaja. Hrvatski jezik uči već četiri godine i savladao ga je vrlo dobro, ali tvrdi da ga je bilo jako teško naučiti, najviše ga muče padeži. To mu je šesti jezik koji govori. Omiljena misao mu je izreka sv. Franje „Gospodine, učini da budem tvoj instrument za mir!“ jer ona odražava njegovo poslanje.

Sviđa mu se i hrvatska mladež jer još uvijek dolaze na sv. misu, ali smatra da trebaju preuzeti više odgovornosti „*jer ne trebamo čekati budućnost, sad ju trebamo graditi.*“ U jednim dnevnim novinama sam pronašla da navija za Dinamo, ali on je rekao da to nije istina te da prati uspjehe hrvatske nogometne reprezentacije, ali navija samo za Isusa Krista

